

Lukunäyte Helena Sinervon saturomaanista *Prinssi Ahava ja valtaistuimen salaisuus*

WSOY, 2013

1.

HERÄTYS USVAN KESKELLÄ

Prinssi Ahava havahtuu outoon tuntemukseen, kuin karhea ja kostea kieli lipoisi hänen suupieliään ja silmäluomiaan. Kuin niitä olisi monta, kaikki yhtä kosteita ja karheita.

– Riittää jo, hän hätistää kielet pois varmana siitä, että niitä sittenkin on vain yksi ja että ainutlaatuinen ja arvokas lihas kuuluu kenellepä muulle kuin Possu Timangille, joka aina nuolee kaikkea vähänkin ruualta haiskahtavaa, kuten kastikepisaroita toisten rinnoilta.

Sitten hän avaa silmät ja näkee valkoisen kuonon ja mustan kuononpään, ystävällisen mutta huolestuneen katseen, toisen yhtä valkoisen kuonon ja yhtä ystävällisen katseen, kolmannen ja neljännen, viidennen, kuudennen ja seitsemännen. Hän näkee kokonaisen joukon valkoisia kuonoja, jotka haukahtelevat toinen toisensa jälkeen iloisina tästä vihdoinkin tapahtuneesta virkoamisesta.

– Hei ystävät! Prinssi huudahtaa. – Te kaksi näköjään selvisitte Ikuisuuden virrasta ehjin nahoin!

Lauma on tosiaan löytänyt kaksi puuttuvaa jäsentään, ja nyt koiria on taas seitsemän. Prinssi Ahavaa värisyttää kun hän muistaa kolmipäisen pedon, joka oli vartioinut Funuxin virran

rannalla Eikkaisissa ja hönkinyt myrkyllistä kaasua. Toinen sen kanssa kuohuihin pudonnut koira ontuu vasenta takajalkaa ja toiselta on raadeltu oikea korva lähes tyveä myöten.

Hän kaivaa reppua, joka on yhtä märkä kuin hänen vaatteensa. Hän vetää esiin kynäkotelo muistuttavan, Caramellan pakkaaman lääkelaukun. Siellä on desinfiioivaa voidetta, punaista ja tahrivaa kuin veri, ja hän puhdistaa sillä koirien haavat. Ne antavat pojan hoitaa tulehtuneita ja kipeitä puremajälkiä.

- Älkää repikö näitä pois, poika käskee ja sitoo haavat joustavalla, vihreällä siteellä, joka takertuu mainiosti paikoilleen raadeltuun tassuun ja korvaan.

- Mutta missä minä olen? Ja mitä oikein on tapahtunut? Prinssi ihmettelee ääneen ja yrittää kietoa untuvatakkia tiukemmin ylleen. Se on ainoa kuivantuntuinen vaatekappale mitä hänellä on, tosin vettä siitäkin valuu ja kaulukset ovat repaleiset ja kuolaiset kuin koirat olisivat järsineet niitä puruluina.

Joka puolella on usvaa, yllä, alla ja sivuilla, kahta askelta ei eteensä näe. Sen verran ympäristöä voi hahmottaa, että suonreuna ja järvi ovat askeleen päässä oikealla.

Ja päätä särkee, päässä on kuhmu, ruhje, josta on valunut tahmeaa nestettä. Prinssi tunnustelee sitä ja nuolaisee punertavaksi muuttunutta sormenpäättään.

Verta. Miksi ihmeessä?

Olen kai saanut iskun päähäni.

Mutta miten? Ja missä kaikki ystäväni ovat?

Prinssi Ahava muistaa äkkiä Sielunpimeyden Mahtiriipuksen ja tunnustelee oikeaa taskuaan. Siellähän sen pitäisi olla.

Tasku on aivan tyhjä. Ei yhtä ainutta taikariipuksen kiveä. Kankaan saumoista tarttuu kynsien alle joitakin valkoisia kiteitä, ja taas hän nuolaisee.

Suolaa. Taskussani on vain jokunen suolakide.

Minne riipus on hävinnyt?

Riipuksen väärennös – se jonka kiveen fraktuuralla ja peilikirjoituksella kaiverretulla loitsulla oli jokin tärkeä tehtävä, vaikka Prinssi Ahava ei kuolemakseenkaan muista mikä – roikkuu hänen kaulassaan puseron alla.

Poika ei pysty kursimaan kokoon tarinaa Sielunpimeyden Mahtiriipuksen häviämisestä eikä tapahtumista, joiden aikana hän on ilmeisesti saanut iskun päähänsä ja menettänyt tajuntansa.

Ja pudonnut järveen tai jokeen!

Niin sen on täytynyt tapahtua.

Koirat ovat pelastaneet minut!

Prinssi Ahava rapsuttelee lempeästi katselevia, viisaita ja rohkeita eläimiä leuan alta ja rinnasta, juttelee niille rauhoittavasti.

Jos te kerran olette pelastaneet minut, on minun täytynyt olla vaarassa.

Pelon puistatukset vapisuttavat pojan jäntevää ruumista ja hän tähyilee ympärilleen. Hän nousee ylös ja horjahdellessaan eteenpäin pitkin suonreunaa hän muistaa yhtäkkiä sen minne on matkalla:

Kiirastulten kurun luostariin! Minun on löydettävä Kuningatar Esther!

Kompassi on kai yhä tallella.

Hän löytää neliskanttisen, läpinäkyvän muoviesineen takkinsa rintataskusta. Sen keskellä on ympyrä, jonka kehällä

heilahtelee punainen nuoli. Vähitellen se asettuu osoittamaan kohti pohjoista. Poika suuntaa 45° itään ja lähtee varovasti askel kerrallaan liikkeelle.

Mistä minä tiedän, että on mentävä koilliseen?

Usvastanian järviylänkö. Minähän lähdin taivaltamaan kohti Koplaa. Niin! Kolme päivää sitten. Vai onko siitä jo kauemmin?

Prinssi Ahava kurtistaa otsaa, mutta sitä mitä on tapahtunut peittää yhtä sakea sumu kuin tätä soistunutta järviseutua hänen ympärillään.

Usvastaniassa kaiken kuuluukin olla usvan peitossa, Prinssi tietää. Siitä paikka on saanut nimensä. Kun kätensä ojentaa, sormenpäät hukkuvat pilveen, vuorten kosteaan laahukseen.

Hankalaa, poika miettii, kun ei näy mitään mitä kohti kulkea. Mitään ei näy, mutta vuorten kivettynyt ja painava läsnäolo tuntuu.

Ja Kiirastulten kurun luostari sijaitsee täältä koilliseen.

*

Toivottavasti poikaparan muisti palaa ennen pitkää kokonaan! Kunpa ystävät olisivat hänen kanssaan nyt, kunpa hänellä olisi seuranaan edes Possu Timangi, muuan arpinen pikku saparo, josta pidellä kiinni! Mutta Prinssin on mentävä yksin ja löydettävä Kuningatar Esther, sillä heillä kahdella on varmasti asiaa toisilleen.

Mitä minä horisen?

Eihän kukaan seitsemän suuren koiran kanssa vaeltava ole yksin.

Ne seuraavat iloisina hänen jokaista askeltaan häntä letkeästi heiluen, niitä ei usva haittaa. Mutta kun poika kävelee kohti koillista ja koirat vähitellen tajuavat sen, ne alkavat vikistä ja niiden häntä painuu koipien väliin. Ne haluaisivat kulkea täsmälleen päinvastaiseen suuntaan ja yrittävät viestittää, ettei yksikään jolla on edes hieman järkeä päässä kulje vapaaehtoisesti kohti Eikkaisia.

Vai onko siellä jotakin muuta pelottavaa?

Höpsöt koirat, Prinssi Ahava ajattelee.

Lopulta ne kieltäytyvät jatkamasta eteenpäin, ja hänen on erottava ystävistään, joiden surulliset silmät jäävät pian sumuverhon taakse.

Odotellessamme usvan hälvenemistä Sinä, lukijani, saat tietää mitä kertomuksemme ensimmäisen osan lopun ja toisen osan alun välissä on tapahtunut.

HELENA
SINERVO

www.helenasinervo.fi